Balin Feri

Pietre preţioase

− Asolizăm în două minute. Sergent Ramirez, trezeşte-l şi pe domnul soldat Hogea, că iar se crede la hotel şi doarme în bocanci.

Ramirez nu răspunde căpitanului ci-i trage un ghiont lui Hogea. Acesta, trezit brusc, dă să se ridice, dar centura îl smuceşte înapoi. Priveşte dezorientat în jur, parcă nevenindu-i să creadă cât de brusc a dispărut Mihaela şi locul i-a fost luat de sergentul Ramirez. În gură încă simte gustul buzelor adorate dar, de la nici jumătate de metru, nu ochii ei albaştri îl privesc, ci ochii negri ca două găuri fără fund ai sergentului hispanic. Nici vocea care se aude nu-i a ei. Nu are nimic din melodicitatea cu care ea rosteşte cuvintele şi nici adevăratul sens al vorbelor nu este unul care să-l încânte.

− Domnule soldat Hogea, doriţi cafeaua în pat înainte de echipare?

Priveşte în jur şi nu-şi vede decât propria imagine reflectată din vizorul căştilor celorlalţi soldaţi. Numerele pictate în zona frunţii cu gri deschis pe căştile gri închis îi permit să-şi identifice colegii. Iniţial numerele au fost roşii pentru a fi cât mai vizibile, dar după ce câţiva soldaţi au încasat câte un glonţ chiar în centrul numărului şi-au dat seama şi cei aflaţi la conducere că n-a fost o decizie înţeleaptă să-i oblige să poarte o ţintă în frunte. Aşa au devenit numerele de pe cască gri, în schimb numărul de pe piept a rămas tot alb. Probabil nu deranjează pe nimeni dacă mor soldaţii împuşcaţi în piept, dar nu dă bine să fie trimişi acasă cu o gaură în cap. Poţi să mori cu condiţia să arăţi bine în sicriu.

− Hogea, pune-ţi dracului casca şi nu te mai holba ca la cinematograf.

− Am înţeles domnule sergent!

− Ai înţeles un drac! N-ai înţeles nimic! De doi ani îţi recit aceeaşi poezie la fiecare asolizare şi tu tot adormi. Să nu te pună Hypnos, la care te tot închini, să-mi răspunzi! Fă ce-am zis şi basta!

Hogea îşi pune casca, se întinde, verifică echipamentul şi cască de-i trosnesc fălcile.

Nici sergentul Ramirez şi nici căpitanul Varadi nu mai spun nimic, dar recunosc în sinea lor că le place atitudinea nepăsătoare a lui Hogea. Risipeşte tensiunea de dinaintea luptei şi ridică moralul plutonului când merg într-o misiune de capturare a unor indivizi nevinovaţi. În plus, face cum face dar este mereu la locul potrivit, la timpul potrivit. Înainte să fie repartizat la plutonul şapte pierdeau câte doi-trei oameni în fiecare misiune, de atunci au pierdut doar patru, în şaisprezece misiuni, de parcă Hogea ar fi adus cu sine ori un noroc teribil ori capacitatea de a-i face pe toţi mai atenţi, mai concentraţi.

− Sergent, cred că am o defecţiune la costum – raportează soldatul de lângă Hogea.

Ramirez aruncă o privire omului. Numărul 23, este Abdi Mungo Kano, nigerianul de doi metri şi o sută douăzeci de kilograme.

− Ce problemă ai, Kano?

− Afişajul susţine că n-am nici una, domnule, dar nu primesc aer.

Sergentul examinează costumul africanului şi-l pufneşte râsul când descoperă problema.

− Te-ai lăsat în spate şi ai turtit furtunul de alimentare, idiotule. Dacă tot eşti cât o balenă ar trebui să ai şi minte măcar cât o găină.

Au râs toţi, inclusiv Kano. Era un om blând în ciuda staturii impozante, dar chiar dacă n-ar fi fost, nu se putea supăra pe sergentul care i-a salvat viaţa de cel puţin cinci ori în ultimii trei ani.

− Terminaţi cu râsul şi ţineţi-vă gura închisă dacă nu vreţi să vă muşcaţi limba, le recomandă căpitanul cu o secundă înainte ca naveta să se scuture ca un cal nărăvaş. Soldaţii se agaţă de ce apucă şi încearcă să-şi ferească în principal casca de şocuri. Sistemele de menţinere a vieţii sunt dirijate şi monitorizate de calculatorul căştii, orice şoc poate produce o defecţiune aducătoare de moarte oribilă.

Temperatura creşte şi înăuntru cu câteva grade din cauza frecării cu aerul, vuietul se intensifică, apoi scade şi un ultim şoc resimţit până în creieri îi anunţă că au atins solul. Cu un gest devenit reflex îşi desfac cu toţii centurile de siguranţă, îşi verifică funcţionarea armelor şi a costumului, apoi la un semn al sergentului se ridică în picioare.

− Nu am semnal la mobil – constată Alicia, o roşcată cu origini sud-americane.

Căpitanul aruncă o privire pe displayul telefonului montat în cască şi confirmă.

− Nu e doar la tine. E mort şi telefonul meu.

− Aici pilotul Mizu-Ho. Am pierdut legătura cu nava mamă. Repet. Am pierdut legătura cu nava mamă.

Sergentul îi linişteşte.

− O fi vreo ecranare de moment. Trece. Adunarea! Urmăriţi-mă cu atenţie. Planeta pe care aterizăm se numeşte Saphire. Numele i-a fost atribuită de către prietenii noştri, alaiţii.

− Prietenii lui dracu' – intervine căpitanul- prieteni doar pentru că n-are sens să fim duşmani. Ei sunt o formă de viaţă ce are la bază aluminiul şi lumile bune pentru noi de regulă sunt toxice pentru ei. Aşa au zis, cel puţin. Informaţia nu este verificată deocamdată. Numele planetei provine de la faptul că au descoperit aici o sumedenie de safire, foarte preţioase pe planeta lor. Totuşi ne-au cedat-o nouă pentru că mediul de aici le este nefavorabil şi nu merită să investească în transformarea întregii planete.

Soldaţii, în timp ce căpitanul le face prezentarea, se încolonează în faţa trapei care deocamdată stă închisă. Varadi dă din cap aprobator şi dă ordinele.

− De cum ieşim vă îndepărtaţi de navetă, dar nu la o distanţă mai mare de două sute de metri. Nu vă despărţiţi, dar nici nu staţi la grămadă ca oile. Vă adăpostiţi în grupuleţe de câte doi-trei…

Este brusc redus la tăcere de o bubuitură îndepărtată, urmată imediat de una mult mai puternică şi mai apropiată.

− Se trage asupra noastră cu…

Pilotul urlă în microfon, dar înainte să afle soldaţii cu ce se trage asupra lor naveta are o tresărire şi se rostogoleşte pe solul pietros ca o jucărie aruncată. Scutul încă activat le salvează viaţa, pe moment. Cel puţin unora.

Kano zboară cu capul înainte prin navetă, se agaţă de o bară, dar aceasta se smulge şi altă şansă nu mai are. Se loveşte de trapa de acces în cală, o dislocă şi aterizează între cabluri, furtunuri, izolaţii şi bucăţi de tablă desprinse de cine ştie unde. Încearcă să se ridice dar picioarele nu-l ascultă. Nu, nu-i sunt rupte, nu simte nici o durere, îi sunt doar încurcate într-un

mănunchi de conductori de toate culorile curcubeului. Se apleacă să se elibereze dar un dulăpior metalic, desprins de pe podeaua transformată o clipă în tavan, apoi devenită iarăşi podea, se rostogoleşte peste el şi-l îngroapă şi mai adânc. Îşi pierde cunoştinţa.

Când îşi deschide ochii nu ştie unde-i. Clipeşte de câteva ori, dar degeaba. Ori a orbit ori e întuneric. E cald şi zace pe ceva moale. Ceva greu îi striveşte picioarele şi o parte din abdomen. Cu un efort ce-i solicită întreaga voinţă îşi scoate casca şi o aruncă, cu degete obosite verifică dacă mai are armele, apoi îşi permite să se destindă puţin, să-şi adune forţele pentru a se elibera. E linişte. Se aude doar un picurat ritmic şi din când în când un pocnet ce străbate fuzelajul navetei. Îşi aminteşte misiunea, asolizarea şi atacul, căderea în cala avionului şi cablurile policrome. Pipăie obiectul ce-l ţintuieşte locului, recunoaşte dulăpiorul pe care nu l-a putut evita şi după trei încercări, reuşeşte să-l dea deoparte. Tocmai când vrea să strige se aude iar pocnetul. Bate cineva în tablă? Nu, nu e sunetul unei bătăi. O fi vreun alt coleg ce încearcă să atragă atenţia? Nu-şi răspunde pentru că reuşeşte să identifice sunetul, este al metalului care se contractă. Înseamnă că afară s-a lăsat întunericul? A zăcut aproape zece ore fără cunoştinţă? A picat scutul navetei şi acum se răceşte fuzelajul încins la asolizare? Nu contează, important este că a supravieţuit atacului şi că nu este rănit. Dar unde sunt ceilalţi? Se enervează că l-au lăsat să zacă printre cabluri, sub un dulap metalic, apoi se calmează şi-şi zice că probabil l-au căutat dar nu l-au găsit. Pentru o clipă îi trece prin cap şi că ar putea fi singurul supravieţuitor, dar abandonează gândul înainte să i se contureze clar în minte. E cald, e linişte şi e bine. Zace pe un pat de cabluri ca într-un hamac şi-i obosit ca după o zi de muncă. E la muncă. Are doar douăzeci de ani, e acasă pe Pământ. E pauză de masă şi stă întins la umbra unui nuc…

Se abandonează în braţele visului şi umblă în trecut. Zâmbeşte fericit, deşi atunci când toate astea se întâmplau aievea şi-ar fi definit starea mai degrabă ca fiind de plictis, de aşteptare.

Când îşi deschide ochii din nou ştie cu exactitate unde-i şi cum a ajuns acolo. Dar nu are habar ce să facă. Cei care au doborât naveta ar putea fi în preajmă şi probabil întâlnirea cu ei

nu va fi una fericită. Totuşi trebuie să facă ceva. *Măcar unul dintre colegi putea să se gândească şi la mine*, îşi zice în gând, apoi completează cu ceva ce inutil încearcă să nu gândească: „*sau mai bine zis putea măcar încă unul să supravieţuiască.*”

Poate că cineva, acolo sus, îl iubea pe Kano. Un cineva în cine el nu prea credea de când a văzut specii întregi eliminate de pe lista celor vii, dacă altfel n-a fost posibil atunci cu planeta lor cu tot. Insă în cele mai multe cazuri nu a fost necesară distrugerea planetei. Războaiele purtate de speciile avansate tehnologic împotriva speciilor mai puţin norocoase foarte rar deveneau violente. Oamenii, de exemplu, doar de două ori s-au lovit de astfel de cazuri, deşi au colonizat peste două sute de planete care iniţial au fost locuite de alte fiinţe înzestrate cu raţiune. Potrivit protocolului semnat cu celelalte opt mari puteri, oricine descoperea o planetă locuită avea dreptul să o ia în stăpânire şi s-o transforme astfel încât aceasta să fie locuibilă, cu condiţia ca planeta să nu fie populată de fiinţe care au atins stadiul tehnologic care să le permită efectuarea unor zboruri în spaţiu. Ceilalţi nu contau. Aşa că asoliza o navetă cu un pluton de soldaţi şi captura un băştinaş fără ştirea nimănui, de cele mai multe ori. Alteori alegeau să intre în contact cu respectivii, să se bucure de primirea călduroasă şi să invite un reprezentant a lor la bordul propriei nave. Iar acolo îl transformau în cobai. Geneticienii şi xenobiologii îl studiau pe îndelete şi după câteva luni construiau un virus, unul care făcea curăţenie în linişte. Mureau miliarde, dar nu conta pentru că nu le auzea nimeni glasurile, nu afla nimeni despre ei cu excepţia unei inteligente artificiale aflate în slujba omului. Aceasta rămânea pe orbita planetei într-un satelit de observaţie şi anunţa trupele când a dispărut şi ultimul exemplar dintre băştinaşii nedoriţi. Soldaţii se întorceau, făceau curăţenie în zonele care fuseseră mai dens populate, apoi dădeau liber la colonizare. Iar cei stabiliţi pe acea planetă nouă aveau alte preocupări şi nu-şi băteau capul să afle unde şi de ce au dispărut locuitorii care mai lăsau câte un semn în urma lor. Uneori clădiri, alteori câmpuri cultivate sau animale domesticite.

Să nu creadă însă nimeni că omenirea se făcea vinovată de născocirea acestei metode lipsite de scrupule, pentru că se înşeală. Omenirea doar a învăţat de la ceilalţi. Metoda a fost încercată pe Pământ, pe pielea oamenilor, de către filini, o

specie care îşi avea planeta natală undeva în constelaţia Lebedei. Ei au răpit câţiva oameni pe la jumătatea secolului douăzeci, timpul Terrei, au construit microorganismul pe care l-au crezut potrivit, dar omenirea a supravieţuit. E drept că noul virus al meningitei a omorât zeci de mii, dar pământenii n-au dispărut. Filinii şi-au încercat norocul şi a doua oară, de data asta cu Anthrax, apoi şi o a treia oară cu HIV, dar omenirea a trecut peste toate şi a ajuns în spaţiu. După alţi două sute de ani, filinii, specia asta care aminteşte ca aspect de nişte pisici persane obeze, şi-au cerut scuze oficial Terrei, odată cu primirea omenirii în rândul speciilor superioare. Scuzele au fost acceptate mai mult din cauza faptului că omenirea adoptase deja procedura şi chiar o perfecţionase. Spre diferenţă de ceilalţi, dacă o specie nu dispărea, infanteriştii spaţiali nu renunţau. Aruncau întreaga planetă în aer pentru a se asigura că niciodată nimeni nu le va purta o duşmănie personală, dar şi pentru eliminarea din faşă a unor viitori potenţiali competitori.

Dumnezeu? Dacă a existat vreodată cineva care să merite această titulatură, atunci cu siguranţă a murit demult, dacă nu cumva era un Dumnezeu sadic care se bucura de spectacolul oferit de creaţiile sale. În orice caz, Kano când a auzit pe cineva scoţând sunete omeneşti, a mulţumit în gând Domnului.

„Nu sunt cuvinte ci mai degrabă gemete şi silabe, dar nu pot proveni decât dintr-o gură omenească”, se încurajează Kano în timp ce se luptă cu echipamentul propriu răzvrătit şi decis parcă să-i împiedice tentativa de a sta în picioare. După patru tentative eşuate reuşeşte să coboare de pe cablurile care i-au salvat viaţa şi porneşte în direcţia trapei. Se împiedică de câteva ori în deplasarea sa şi odată alunecă pe ceva, dar reuşeşte să ajungă la pătratul mai puţin întunecat prin care căzuse cu câteva ceasuri în urmă. Dincolo este întâmpinat de imaginea absolută a dezastrului. Pete enorme de sânge vorbesc despre soarta tovarăşilor lui, dar nu se vede nicăieri nici un cadavru. Ar putea crede că au fost evacuaţi atât supravieţuitorii cât şi morţii, dacă nu ar fi împrăştiate peste tot ţinutele militare. Iar eventualii salvatori cu siguranţă n-ar fi pierdut vremea cu dezbrăcatul soldaţilor înainte de a-i scoate din navetă.

Kano se opreşte în mijlocul dezastrului după ce culege de pe jos un lansator de rachete incendiare şi ascultă atent

sunetele din jur. Linişte întreruptă doar de susurul vântului din când în când şi de picuratul ritmic, devenit deja familiar.

„*Sunt noua versiune a lui Robinson, probabil. Versiunea upgradată, într-un decor 3D cu elemente fantastice*”

Rânjeşte şi se corectează.

„*Elemente fantasmagorice*”

Se simte tentat să strige „*Unde eşti, Vineri?*”, dar se abţine. Nu deţine suficiente date cât să rişte să fie auzit. Căpitanul Varadi le spusese înainte de asolizare că safiriţii sunt surzi, dar niciodată nu se ştie, mai ales că zisese şi că nu deţin nici un fel de tehnică militară şi totuşi cu ceva au tras în ei.

Stă câteva minute cu urechile ciulite şi încercă să ghicească de unde se aude sunetul unei respiraţii. Îşi dă seama că-şi aude doar propriul suflu şi porneşte spre cabina de comandă. Nu este pilot profesionist, dar toţi soldaţii au trecut printr-o pregătire completă iar asta includea şi lecţii de zbor cu naveta, tocmai pentru cazurile de acest gen. Se aşează în scaun după ce desface centura şi îndepărtează ţinuta rămasă goală a lui Mizu-Ho. Apasă butonul de control a sistemului, se aprind câteva luminiţe, sar scântei şi se aude un cârâit, pentru o clipă se întunecă iarăşi toate şi Kano aşteaptă. Ştie că sistemul a făcut deja o verificare preliminară, că acum scoate din funcţiune sistemele compromise şi le lasă doar pe acelea dintre sistemele de rezervă care funcţionează la un nivel acceptabil.

Într-un târziu se luminează afişajul şi cifrele încep să curgă. Sistemele de menţinere a vieţii dau rateuri, dar pot asigura pentru încă şapte ore aer unui echipaj format din maxim patru membri.

„*Douăzeci şi opt de ore, dacă rămân singur*”

Naveta are avarii la nivelul carcasei exterioare şi nu poate fi etanşată pentru un zbor în spaţiu. Sistemul de propulsie este funcţional, dar din cele patru rezervoare de combustibil, trei s-au fisurat şi sunt deja goale. Lonjeroanele a două aripi sunt distruse, noroc că cele două ramase intacte nu se găsesc pe aceeaşi parte a navetei. Una peste alta se poate considera norocos. Pentru a reveni la bordul navei „Terra Nova” îi sunt suficiente două ore de zbor în atmosfera planetei şi vreo patruzeci de minute în vid… Dar ce face cu spărtura din carcasă?

Se aude un icnet dinspre cabina de pasageri urmată de o bufnitură şi o înjurătură. De data asta Kano identifică direcţia din care vin sunetele şi se grăbeşte să-şi ajute colegul. Trece de un rastel metalic desprins de pe perete şi cineva îl prinde de picior. Sare ca ars, înjură, apoi se întoarce şi priveşte prin gaura căscată în locul unde a fost sistemul de prindere a rastelului. Dinăuntru îl privesc ochii albaştrii a lui Hogea.

− Scoate-mă afară, nu te mai holba la mine!

Încearcă să ridice dulapul enorm. Are masa de aproape o sută cincizeci de kilograme, pe Pământ ar fi reuşit să-l dea din loc, aici însă nu reuşeşte să-l clintească. Saphir este ceva mai mare decât Terra şi aici toate sunt mai grele. Caută un levier, nu găseşte şi se mulţumeşte cu ţeava unei arme automate. O foloseşte drept pârghie şi reuşeşte să ridice un colţ cât să se târască afară colegul lui.

Hogea şchioapătă înainte de toate până la dozatorul rămas în mod surprinzător întreg şi bea direct de la ţeavă. Apoi se întoarce şi se apleacă aproape de urechea lui Kano.

− Safiriţii sunt surzi, dar percep toate vibraţiile solului. Ai grijă cum păşeşti şi cât de tare vorbeşti. Ce ai văzut?

Kano doar dă din cap.

− Nimic? Chiar nimic? – Se minunează Hogea.

Nigerianul nu-i răspunde nici acum ci-i arată semnul care în altă situaţie ar putea însemna Ok, dar acum indică doar un zero.

− Ajută-mă să ajung mai aproape de trapa de ieşire.

− Putem pleca, dacă reuşim să astupăm fisura carcasei – şopteşte Kano.

Hogea îl priveşte şi-i face semn să tacă. Întreaga atitudine a lui trădează încordare şi hotărâre. În lipsa căpitanului şi a sergentului el este la comandă, iar Kano se bucură că nu trebuie să ia decizii.

− Nu plecăm nicăieri. Pe căpitanul Varadi şi pe Isidora i-au luat cu ei. Trebuie să încercăm să-i salvăm. Nu cred că vom reuşi să mai facem mare lucru pentru căpitan pentru că avea un picior rupt şi pierdea mult sânge dintr-o tăietură adâncă de pe spate, dar măcar pe Isidora trebuie să le-o scoatem din mâini.

− Au mâini?

− Un fel de a spune. Au ventuze. Seamănă cu nişte caracatiţe bipede corcite cu o pasăre. Doar că sunt mai degrabă

făcute din piatră decât din carne. I-au mâncat pe cei morţi aici înăuntru, nici măcar nu s-au sinchisit să-i scoată din haine ci i-au supt dinăuntrul echipamentului cum sug oamenii scoicile din carapace. I-am privit de sub dulap şi am sperat să nu mă descopere. Am văzut doar ce se întâmpla în dreptul găurii, dar îţi garantez că sunt oribili cu toate că sunt inteligenţi. Acţionează organizat, nu haotic şi nici instinctual. Cel aflat la conducere, un individ de un verde mai închis decât ceilalţi a mers de la un cadavru la altul şi şi-a înfipt nasul, trompa sau ce-o fi fost chestia aia în fiecare corp. Credeam că verifică dacă sunt morţi, dar nu asta făcea. A introdus un lichid în corpuri, cred. Ştiu doar că după câteva minute carnea şi oasele morţilor s-au lichefiat…

− Făcuţi parcă din piatră şi mănâncă leşuri? Injectează o enzimă care lichefiază oasele? Au arme, dovadă că ne-au venit de hac. Iar comandantul crede că nu deţin nici un fel de tehnică militară, că au o inteligenţă comparabilă cu a câinilor şi sunt inofensivi?

Hogea aruncă o privire afară şi răspunde deabia după ce se convinge că nu se apropie nimeni.

− Exact. Dar nu-l condamna pe comandant pentru că nu e vinovat de nimic. Lui i se prezintă rapoarte şi dacă acestea sunt eronate la fel vor fi şi concluziile la care ajunge. Au fost trimise până acum două navete pentru a captura un safirit, dar nu s-a întors nimeni să explice ce se întâmplă. Dacă te uiţi afară totul pare paşnic, iarba se unduieşte în vânt, norii aleargă pe cer, e cald şi e bine. Iar soldaţii sunt sătui de armată. Navetele părăsite au fost cercetate dar nu s-au descoperit semne de violenţă, totul părea neatins numai că toate înregistrările din clipa asolizării au fost şterse şi soldaţii lipseau. În condiţiile astea şi eu aş fi ajuns la concluzia că cei trimişi s-au decis să renunţe la militărie şi să devină primii colonişti ai planetei. Fugari pe care nu ai cum să-i mai găseşti din moment ce le stă întreaga planetă la dispoziţie să se ascundă.

− Dar au arme, totuşi!

− Au abandonat armele. Toate.

− Nu zic de ai noştrii, ci de safiriţi.

− Au, dar senzorii noştri nu au detectat nimic. De unde să fi ghicit comandantul care-i realitatea?

Hogea merge şchiopătând până în fundul cabinei de pasageri şi deschide uşa magaziei aflate faţă în faţă cu toaleta. Scoate câteva zeci de conserve, două truse de prim ajutor şi pachetul special de supravieţuire. Le îndeasă pe toate într-un rucsac pe care i-l dă lui Kano.

− Ia şi două arme. Alege-le pe cele care trag cu lovitură cumulativă sau cu fascicule de energie. Dacă e să le folosim nu vrem să facem gălăgie mai mare decât este strict necesar. Opreşte toate sistemele navetei, apoi urmează-mă. Grăbeşte-te! Ne întâlnim în spatele pietrelor din stânga navetei.

Kano nu comentează ci execută ordinul. Prima armă pe care o ia în mână este un lansator de grenade pe motiv că proiectilul pleacă din armă în linişte absolută. Îşi dă seama însă că face cu atât mai mare gălăgie când îşi atinge ţinta şi aruncă arma pentru a lua o alta din mormanul de lucruri împrăştiate.

Hogea se întoarce nervos din uşă când aude pocnetul metalului pe metal.

− Ce dracu faci? Eşti tâmpit? Vrei să ne trezim cu safiriţii pe cap?

Nigerianul murmură ceva scuze şi îşi continuă treaba cu atenţie mărită.

− Ai face bine să te grăbeşti. Instinctul meu spune că nu avem decât foarte puţin timp la dispoziţie să ne facem nevăzuţi.

Kano se simte tot mai neliniştit în timp ce apasă tastele din cabina de pilotaj şi o privire aruncată afară confirmă spusele lui Hogea. Naveta asolizase pe un platou stâncos şi deşi a fost aruncat câţiva zeci de metri mai în spate de lovitura primită, totuşi asigură o vizibilitate bună asupra împrejurimilor. In stânga navetei nu este mare lucru de văzut, la câteva sute de metri se înalţă nişte stânci închise la culoare nu foarte înalte, dar dincolo de ele ţâşnesc către cer doar altele mai masive, unite într-un lanţ muntos. Din direcţia aia nu se pot apropia decât fiinţe înaripate, iar din astea nu există pe Saphir. Apariţia unor astfel de specii a fost împiedicată de gravitaţia planetei. Există în schimb cu atât mai multe târâtoare, zvârcolitoare, rostogolitoare şi ţopăitoare. Cele care se apropie de navetă din partea stângă vin în lungul unei văi întinse pe zeci de kilometri şi nu se deplasează haotic ca o turmă ci vin organizat păstrând un ritm constant. Nu sunt animale ci fiinţe raţionale pornite la drum într-o direcţie bine stabilită şi urmăresc un scop clar.

Soldatul nu mai pierde nici o secundă, nu riscă să fie văzut. Sare din navetă şi fuge aplecat până îl ajunge din urmă pe Hogea. Acesta stă la jumătatea distanţei dintre pietrele pomenite şi navetă. Se uită la un cristal transparent cu vagi irizaţii roşiatice, se apleacă şi mângâie ceea ce pare un bloc de sticlă de circa treizeci de centimetri înălţime. Lui Kano îi vine să strige la el, dar n-o face. La o adică îl va căra în braţe la adăpost dacă nu se mişcă destul de repede. Îi şopteşte în ureche.

− Vin dinspre vale şi sunt foarte mulţi. N-am stat să-i studiez atent de teamă să nu mă vadă, dar mi se pare că vin încărcaţi cu bagaje, dacă nu cumva au cocoaşă.

Hogea nu răspunde nimic. Parcă nici nu-l aude pe Kano. Îşi încreţeşte fruntea ca atunci când joacă şah sau rezolvă integrame. Se mângâie pe barbă, apoi întinde un deget şi-i arată ceva nigerianului. O bucată de piatră triunghiulară închisă la culoare. Forma este prea regulată şi Kano se apleacă s-o ridice. O clipă crede că ţine în mână un vârf de lance sau de săgeată cum ciopleau cândva din silex primii oameni, dar când priveşte mai atent îşi dă seama că este un solz.

− Aşa ceva au pe tot corpul. De asta am zis că par a fi mai degrabă din piatra decât din carne – explică Hogea.

Kano vrea iarăşi să-l grăbească şi aruncă priviri îngrijorate înspre marginea platoului aşteptându-se din clipă în clipă să vadă pe cineva apărând de acolo. Hogea stă însă neclintit şi priveşte bucata de sticlă.

− Dacă scăpăm vii, cred că vom fi cei mai bogaţi oameni din univers. Te iau de nevastă, Mihaela.

Nigerianul crede prima dată că nu aude bine, apoi se alarmează gândind că Hogea a luat-o pe arătură, dar în final se uită şi el mai atent la obiectul fascinaţiei colegului său. Când îşi dă seama ce are în faţă se apleacă şi mângâie involuntar piatra, cum a făcut şi celălalt soldat.

− Cel mai mare diamant văzut vreodată – zice unul.

− Mai mare decât oricare de care am auzit vreodată – completează celălalt.

Hogea încearcă să-l mişte din loc dar nu reuşeşte. Se împotrivesc piciorul său bolnav şi gravitaţia. În schimb Kano reuşeşte să răstoarne din loc diamantul. Işi pune rucsacul în spate, armele i le întinde lui Hogea şi ridică în braţe imensa

bijuterie. Porneşte cu paşi împleticiţi dar nu străbate decât câţiva metri şi piatra îi alunecă din mână.

− E netedă de parcă ar fi şlefuită – constată înciudat.

Hogea iar gândeşte intens, se apleacă chinuit cu armele petrecute peste spate şi mângâie din nou piatra.

− E nefiresc de netedă. Nu e ca diamantele găsite prin alte părţi. Asta nu e colţuroasă. Nu are deloc muchii de parcă ar fi stat mult într-o apă curgătoare.

− Suntem departe de orice râu.

− Ştiu, de asta mă minunam.

Kano aruncă din nou o privire către marginea platoului şi ce vede îl face să uite pe moment de safiriţii care se apropie. La câţiva metri de locul unde găsiseră diamantul, ceva reflecta razele soarelui aflat la apus. Nu a trebuit să meargă până acolo pentru a ghici că e vorba de un alt diamant. Priveşte atent în jur şi vede alte patru pietre. I le arată şi lui Hogea, dar acesta nu este impresionat. Ridică doar din umeri şi îşi încreţeşte şi mai mult fruntea. De undeva din adâncuri încearcă să răzbată la suprafaţă un gând, dar se pierde mereu înainte să reuşească să-l prindă în capcana cuvintelor.

− Ceva nu e în regulă aici. Lasă diamantele şi hai să ne ascundem. S-ar părea că aici sunt destul de frecvente aşa că putem aduna câte vrem înainte de a pleca…

− Dacă vom mai pleca vreodată – completează Kano vorba lăsată în aer.

Ajung tocmai la timp la adăpost pentru a nu fi observaţi. Bagajele şi armele le pun grămadă şi le acoperă cu crengi rupte de pe un ceva ce pare a fi echivalentul local al copacilor. Are un trunchi gros şi este acoperit în loc de scoarţă de o mâzgă vâscoasă, portocalie, iar în loc de frunze poartă nişte fire lungi ce amintesc de păr. Crengile se desprind cu o uşurinţă surprinzătoare şi la scurt timp după ce le aşează peste bagaje, înţeleg motivul pentru care natura nu le-a făcut mai rezistente. Din ruptură se scurge un lichid verde cu miros înţepător, este absorbit de solul uscat cu repeziciune apoi brusc dispare mirosul şi oamenii privesc stupefiaţi cum lichidul îşi pierde proprietăţile fluide şi se solidifică de parcă ar îngheţa. Curând rucsacul şi armele sunt înconjurate de o sumedenie de noi copăcei cu rădăcinile bine înfipte în sol. Soldaţii nu-şi fac griji pentru bagaje, sunt convinşi că şi le pot recupera cu uşurinţă. Au o altă

urgenţă şi anume să caute un punct bun de observaţie. Numai că asta-i o misiune dificilă, de unde pot ei vedea ce se întâmpla în preajma navetei acolo pot fi şi ei văzuţi, mai ales că ţinuta lor verde maronie contrastează destul de puternic cu mediul ce străluceşte în nuanţe portocalii şi roz.

Kano găseşte o soluţie. Îşi dă jos haina şi cu toate că tremură în adierea rece a înserării se caţără cu mişcări sigure pe stânca denivelată. Se întinde pe burtă şi aruncă o privire înspre navetă. Se freacă la ochi nevenindu-i să creadă că ce vede este real. Distanţa e cam mare până la navetă şi nu vrea să tragă concluzii pe baza unor impresii. Are nevoie de certitudini. Scoate din buzunarul lateral al pantalonilor un monoclu şi-l duce la ochi. Dacă razele soarelui se reflectă în lentilă ar putea fi observat de băştinaşi. Îşi asumă riscuri mari, dar răsplata este pe măsură. Acum vede clar ce se întâmplă. Safiriţii au sosit într-adevăr cu bagaje. Cu scule, instrumente şi aparate, mai exact. Iar acum repară naveta de parcă asta le-ar fi fost îndeletnicirea de când e lumea. Nu experimentează şi nu fac încercări, ci pun în practică nişte cunoştinţe. Un safirit lipeşte un instrument de carcasa navei, apasă un buton şi studiază rezultatele afişate pe un display. Apoi se deplasează şi introduce nişte date într-un aparat. Un alt safirit asamblează din componente o maşinărie terminată într-o ţeavă evazată la capăt. Aminteşte cât de cât de un tun, dar nu este o armă. E ceva mult mai sofisticat, dar Kano nu reuşeşte să ghicească ce. Urmăreşte atent cum conectează safiritul maşina la aparatul reglat de colegul său, îl îndreaptă către spărtura carcasei şi… din ţeava erupe o rază portocalie. Învăluie fisura pentru câteva secunde, se focalizează pe punctul cel mai înalt în care materialul a cedat şi încet începe să coboare. Pe unde trece carcasa arată ca nouă. Când termină nimeni n-ar putea ghici că naveta a avut un accident.

Kano mişcă monoclul spre stânga pentru a vedea cu ce se ocupă un alt grup de localnici, dar în locul safiriţilor se pomeneşte holbându-se la cadavrul căpitanului Varadi. Alături de el stă întinsă Isidora. Ea este vie. Încă. Un sunet venit din apropiere îl determină pe Kano să lase monoclul deoparte şi să se uite către baza pietrei escaladate. Un grup de şase safiriţi trec în mare viteză prin faţa sa, cotesc şi din strigătul lui Hogea ghiceşte că băştinaşii au dat nas în nas cu pământeanul. Nigerianul se simte tentat să se grăbească în ajutorul prietenului

său, dar nu apucă să se ridice decât în genunchi, când Hogea îi cere să rămână pe loc. Kano îşi reevaluează şansele şi ghiceşte motivul pentru care Hogea i-a cerut să nu intervină. Măcar unul din ei trebuie să supravieţuiască pentru a duce informaţiile la bază. Mai sunt şi diamantele enorme la mijloc şi gândul egoist al nigerianului. Dacă îl abandonează pe Hogea în mâinile duşmanului, nu trebuie să mai împartă nimic, cu nimeni…

Dar Hogea este prietenul lui. Hogea este prietenul tuturora, este omul care a reuşit să devină sufletul unui grup. Pe Hogea, undeva la celălalt capăt al lumii îl aşteaptă cineva. Dacă e să rămână cineva în viaţă, el trebuia să fie acela. Kano e gata să se ridice în picioare şi să intervină, dar vocea lui Hogea îi cere din nou să rămână ascuns. Arătându-se nu l-ar salva pe Hogea, ci doar s-ar condamna şi pe sine. Rămânând liber, mai există o şansă să-i poată ajuta pe cei prinşi, mai există o speranţă.

Kano se întoarce iar către navetă şi-i urmăreşte pe safiriţii care continuă să meşterească la obiectul de origine pământeană. Timp de câteva minute nu se întâmplă nimic, apoi Hogea, Isidora şi cadavrul lui Varadi sunt întinşi pe spate de câţiva safiriţi gălăgioşi. Limbajul folosit de ei aminteşte de ciripitul unor păsări dar sunetele nu provin din interiorul corpului ci este scos de frecarea a două terminaţii chitinoase de pe spatele indivizilor. Cadavrul este ignorat iar cei vii sunt legaţi cu mâinile şi picioarele desfăcute de nişte vergele metalice înfipte în solul pietros. Când nici unul dintre soldaţi nu se mai poate mişca sunetele încetează şi caracatiţele aviare formează un cerc în jurul lor. Îşi întind tentaculele către cer şi îşi schimbă culoarea din portocaliu în roz. Un safirit, după cum se feresc toţi din faţa lui probabil conducătorul, se apropie de captivi. Se apleacă şi Kano se vede nevoit să-şi ducă monoclul la ochi pentru a vedea ce se întâmplă. În mâna safiritului luceşte ceva şi soldatul se teme pentru viaţa tovarăşilor lui, dar extraterestrul doar taie şi îndepărtează hainele oamenilor. Hogea stă calm, împăcat cu situaţia şi suportă cu stoicism atingerile extraterestrului. Isidora este îngrozită când îi vine rândul dar se zbate inutil, corzile cu care este legată nu-i permit suficientă libertate de mişcare cât să se ferească de atingerile safiritului. Acesta, după ce îndepărtează şi ultimele piese de vestimentaţie de pe corpul suplu al Isidorei, se retrage la câţiva paşi şi îşi agită tentaculele. Două capătă nuanţe maronii, unul străluceşte verde

fosforescent, celelalte rămân roz. Un alt safirit se apropie de prizonieri şi se apleacă asupra lor. Studiază mai întâi corpul lipsit de viaţă a căpitanului, apoi atinge pieptul şi zona inghinală a lui Hogea. Procedează la fel şi cu Isidora. Când tentaculul extraterestrului o atinge între picioare femeia îşi urlă neputinţa către cer, dar nu o poate ajuta nimeni. Safiritul, după examinarea ei, se apropie de cel aflat la conducere şi îşi agită tentaculele. Unul devine albastru, două sunt portocalii, unul maro. Celelalte patru atârnă roz lângă corp, iar Kano realizează că la safiriţi comunicarea se face după un cod complicat format din mişcări şi culori ale tentaculelor. Sunetele sunt probabil o manifestare a bucuriei, supărării, sau a cine ştie căror alte emoţii. Cum ar fi fluieratul sau aplaudatul la oameni, nu sunt un limbaj dar au o semnificaţie. Safiriţii par să nu înţeleagă ceva legat de prizonieri. Tot mai mulţi se apropie pentru a cerceta de aproape corpurile şi insistă asupra organelor sexuale. Isidora plânge cu ochii daţi pe spate şi tresare doar când tentaculul unui extraterestru devine prea insistent. Brusc conducătorul safiriţilor scoate un ţiuit ascuţit cu terminaţiile sale chitinoase şi îşi agită tentaculele devenite sângerii. Subalternii lui se grăbesc să-şi ocupe locurile, refac cercul şi reiau ciripitul piuit. Kano reuşeşte să ghicească despre ce-i vorba. Safiriţii sunt asexuaţi şi nu înţeleg de ce diferă corpurile unor reprezentanţi ai unei singure specii. Inutil speră însă ca această nelămurire să-i întârzie ori să-i ofere o şansă de a-şi elibera colegii.

Extraterestrul aflat la putere se apropie iar de prizonieri. Aşează un tentacul pe pieptul lui Hogea şi unul pe organele sexuale ale acestuia. După câteva clipe tentaculul de pe piept este mutat pe cap, apoi repetă aceeaşi operaţiune şi cu Isidora. Se retrage ca pentru a gândi înainte de luarea unei decizii, se consultă prin semne policrome cu cel care este ori asistentul său ori un cercetător şi revine lângă soldaţii despuiaţi. Secretă un lichid gros, verde cu sclipiri albăstrui la capătul trompei şi-l întinde în zona inghinală a lui Hogea. Omul se relaxează vizibil şi adoarme. Doar gura îi stă strânsă, dinţii încleştaţi şi bărbăţia i se înalţă de parcă ar avea un vis erotic. Isidora se zbate încercând să evite trompa încă mânjită cu gelul verde-albăstrui, dar imediat ce pielea îi este atinsă se relaxează. Pe ea extraterestrul nu o unge ci o penetrează şi-i injectează în interior lichidul. Femeia îşi închide ochii şi respiră sacadat scoţând din când în

când mici gemete de plăcere. Kano nu înţelege nimic pe moment, până vede cum Hogea încetează să mai respire, abdomenul şi pieptul i se lasă când coastele îi devin lichide. Îşi strânge mâna în pumn şi se retrage pentru a nu mai vedea cum carnea şi oasele prizonierilor se lichefiază în timp ce ei visează frumos.

Are însă obligaţia de a privi. Orice informaţie poate fi esenţială dacă reuşeşte să scape ori măcar să le transmită cumva, cuiva. Se întoarce pe marginea stâncii şi-şi duce monoclul la ochi.

A pierdut câteva momente importante. Între timp a fost lichefiat şi cadavrul căpitanului şi de undeva, în dreptul liderului safirit, au apărut trei mogâldeţe portocalii. Au formă ovală, puţin mai închisă la culoare în partea superioară şi ultimele raze ale soarelui ce dispare la orizont se reflectă ciudat pe corpurile lor.

„*E din cauza solzilor. Sunt pui de safiriţi*”, trage Kano concluzia chiar înainte de a le vedea trompele scurte. Tentaculele încă nu sunt dezvoltate, locul unde vor creşte cândva este trădat doar de câte o mică umflătură.

Liderul ridică pe rând cu tentaculele câte un pui şi-l lasă deasupra sacului de piele umplut cu nutrienţi, tot ce a mai rămas din oamenii de cândva. Puii încep să se hrănească şi cresc văzând cu ochii. La urmă absorb şi pielea victimelor şi rămân nemişcaţi aşteptând parcă felicitări pentru reuşita lor. Safiriţii inferiori îşi încetează cântecul şi se lasă o linişte întreruptă doar de vântul care se trezeşte la viaţă în rafale scurte şi de zgomotele mai îndepărtate ale safiriţilor care continuă să lucreze în naveta oamenilor. Kano aşteaptă cu sufletul la gură să se mai întâmple ceva, dar ritualul pare să se fi sfârşit. Nu se mişcă nimeni, apoi tocmai când omul se decide să se retragă, safiriţii îşi reiau ciripitul. Foştii pui, deveniţi adulţi în doar câteva minute, îşi ridică tentaculele agitate către cer şi piue. Pornesc către navetă şi ceilalţi îi urmează. Între timp s-a terminat şi reparatul navei. Muncitorii se aliniază, îşi iau sculele, instrumentele şi aparatele, îşi ocupă locul la capătul coloanei şi procesiunea coboară la vale.

Kano tremură şi se grăbeşte să-şi recupereze hainele şi armele dintre copăcei proaspăt crescuţi. Se îmbracă, verifică din nou dacă nu a revenit semnalul telefonului mobil şi aruncă scârbit aparatul devenit inutil. Nu ştie de ce simte nevoia să

meargă în locul unde ultimii dintre colegii lui au murit, dar nici nu încearcă să se împotrivească. Prin întunericul nopţii dă libertate picioarelor şi paşii îl poartă în interiorul cercului de urme rămasă după plecarea safiriţilor. Se împiedică de ceva şi cade. Se loveşte rău, dar reuşeşte să se rostogolească şi scapă fără să-şi rupă ceva. Apoi, stând în fund îşi curăţă palmele zgâriate. Îndepărtează sistematic bucăţelele de rocă rămase înfipte în piele şi nu se gândeşte la nimic. Este atât de plin de sentimente încât gândurilor nu le-a mai rămas loc. Vrea să se răzbune, vrea să şteargă safiriţii de pe faţa pământului. Dar safiriţii nu trăiesc pe Pământ, trăiesc în propria lume şi oamenii sunt vinovaţi de tot, ei au venit aici şi le-au invadat teritoriul, ei au vrut să-i ucidă chiar înainte ca aceştia să le fi greşit cu ceva. Dar i-au ucis colegii, prietenii, fraţii, pe singurii oameni care i-au fost vreodată apropiaţi.

Deasupra stâncilor apare o ceaţă vag albăstruie, se întinde tot mai mult şi se închide la culoare. Kano priveşte stupefiat frumuseţea nopţii saphirite şi primele raze ale satelitului natural bleumarin, botezat Sadness de un poet, îl găsesc plângând ca un copil. Ceva luceşte dincolo de perdeaua lacrimilor sale, dar nu-i mai pasă nici dacă a fost descoperit de băştinaşi. Îşi şterge ochii şi priveşte piatra de care s-a împiedicat cu câteva ore în urmă. Priveşte pietrele. Priveşte locul. Priveşte ţăruşii de care au fost legaţi fraţii lui şi cele trei diamante netede rămase în locul lor. Diamante netede, foarte valoroase pe Pământ…

„*Ce zicea căpitanul imediat după aterizare? Alaiţii au găsit aici safire foarte preţioase. Ei sunt o formă de viaţă bazată pe aluminiu şi găsesc safire, noi o formă de viaţă bazată pe carbon şi descoperim diamante. Ce înseamnă asta?*”

A refăcut în minte harta plasamentelor puilor după ce s-au hrănit din tovarăşii lui şi a tras concluzia.

„*Lichefiază oasele şi carnea, se hrănesc, apoi elimină rezidurile. Safire în cazul alaiţilor, diamante în cazul nostru*”

Din înaltul cerului se aude un bubuit ca de tunet. Sunetele se lovesc de stânci şi ecourile multiple lasă senzaţia că se poartă undeva o bătălie. Kano se aşteaptă să înceapă ploaia, dar cerul e senin, stelele licăresc ca mii de ochi îndreptate către lume, supravegheate de albastra lună Sadness. Ecourile sunt tot mai slabe, dar nu se sting cu totul când din vârfurile stâncilor cu

un sfârâit electric erup raze galbene de lumină şi străbat atmosfera ca mii de fulgere tăcute. Nu o fac haotic, ci urmează un model şi păstrează o ritmicitate constantă. Nici direcţia de propagare nu este întâmplătoare, toate străbat cerul după câte o altă direcţie dar încetul cu încetul descriu un cerc complet în jurul punctelor de emisie. Kano admiră până la capăt jocul de lumini şi se gândeşte la artificiile văzute la ultima serbare a Zilei Pământului.

Când noaptea îşi reintră în drepturi culege diamantul rămas în urma lui Hogea şi porneşte spre naveta care luceşte albăstrui în noapte. Nu mai speră nimic şi nu mai aşteaptă nimic. Naveta este singurul obiect familiar şi acolo îşi caută adăpost, chiar dacă asta îi poate aduce moartea. Piatra preţioasă nu o cară cu el pentru că i-ar păsa de bogăţii, ci pentru că este vorba de prietenul lui, de amintirea omului pe care l-a iubit şi care i-a fost ca un tată deşi erau aproape de aceeaşi vârstă.

Se aşează în scaunul pilotului în cabina de comandă şi-şi pune mâinile pe pupitru. Capul îi cade peste mâini şi ochii i se închid. E hotărât să adoarmă şi să nu se mai trezească niciodată. Ori să se trezească doar când vor veni safiriţii să-l transforme şi pe el într-un diamant. Somnul nu vine însă la comandă. În faţa ochiului minţii i se derulează iar şi iar filmul execuţiei colegilor lui. Hogea i-a fost mai apropiat, totuşi acum o vede pe Isidora tremurând şi gemând de plăcere în timp ce lichidul injectat în corpul ei o transformă în piftie. Mâna îi alunecă pe pupitru şi loveşte cu cotul un buton. Monitorul prinde viaţă şi şiruri de cifre încep să curgă, un led pâlpâie verde pe panoul de control şi difuzorul se descarcă de electricitatea statică cu un păcănit. Kano ridică obosit capul şi priveşte stupefiat ledul verde. Nu înţelege ce se întâmplă şi se întreabă dacă nu halucinează.

− Comandamentul navei Terra Nova, răspunde pilot Mizu-Ho. Repet: aici comandamentul navei Terra Nova, răspunde pilot…

Kano nu aşteaptă să termine celălalt de vorbit. Apasă o tastă şi răspunde.

− Aici soldat Abdi Mungo Kano, număr 23, plutonul 2, compania a 7-a. Sunt singurul supravieţuitor…

Între timp calculatorul a terminat de rulat testele de verificare şi a afişat rezultatul: Toate sistemele sunt funcţionale. Soldatul se freacă la ochi, mai citeşte odată verdictul, apoi reia comunicarea cu nava mamă.

−… solicit permisiunea de a reveni din misiune.

− Permisiune acordată.

La bordul navei Terra Nova oamenii de ştiinţă prezintă raportul ultimelor analize.

− Safiriţii sunt o rasă evoluată tehnologic, dar nu-i interesează colonizarea spaţiului, nu vor să-şi părăsească planeta. Deţin tehnologii care depăşesc cu mult nivelul nostru actual şi sunt dispuşi la o colaborare limitată cu omenirea. În schimbul unor animale care sunt o delicatesă pentru ei şi a garanţiei că îi vom apăra de celelalte specii extraterestre, sunt dispuşi să ne vândă tehnologia de ecranare a întregii planete şi să ne repare navele. Toate astea cu condiţia de a nu intra niciodată în contact direct cu noi, caz în care nu răspund de urmări.

Comandantul dă din cap şi are o singură nelămurire.

− De ce au reparat de fiecare dată navetele doborâte? Pentru a ne induce în eroare?

− Nu, nici gând – răspunde exobiologul zâmbind. – Au mania reparaţiei. Nu suportă să vadă ceva stricat şi indiferent despre ce obiect e vorba îl readuc la forma sa iniţială.

Kano este avansat în grad şi cu prima ocazie când îşi petrece concediul pe Pământ bate la uşa unei doamne trecute de prima tinereţe. La uşa fostei iubite a fostului său prieten. Are în mână o floare şi o cutie de carton ce conţine obiectele personale ale soldatului Hogea, scrisori de dragoste neexpediate, fotografii îngălbenite, o carte cu o copertă lipsă şi un enorm diamant de culoarea sângelui.